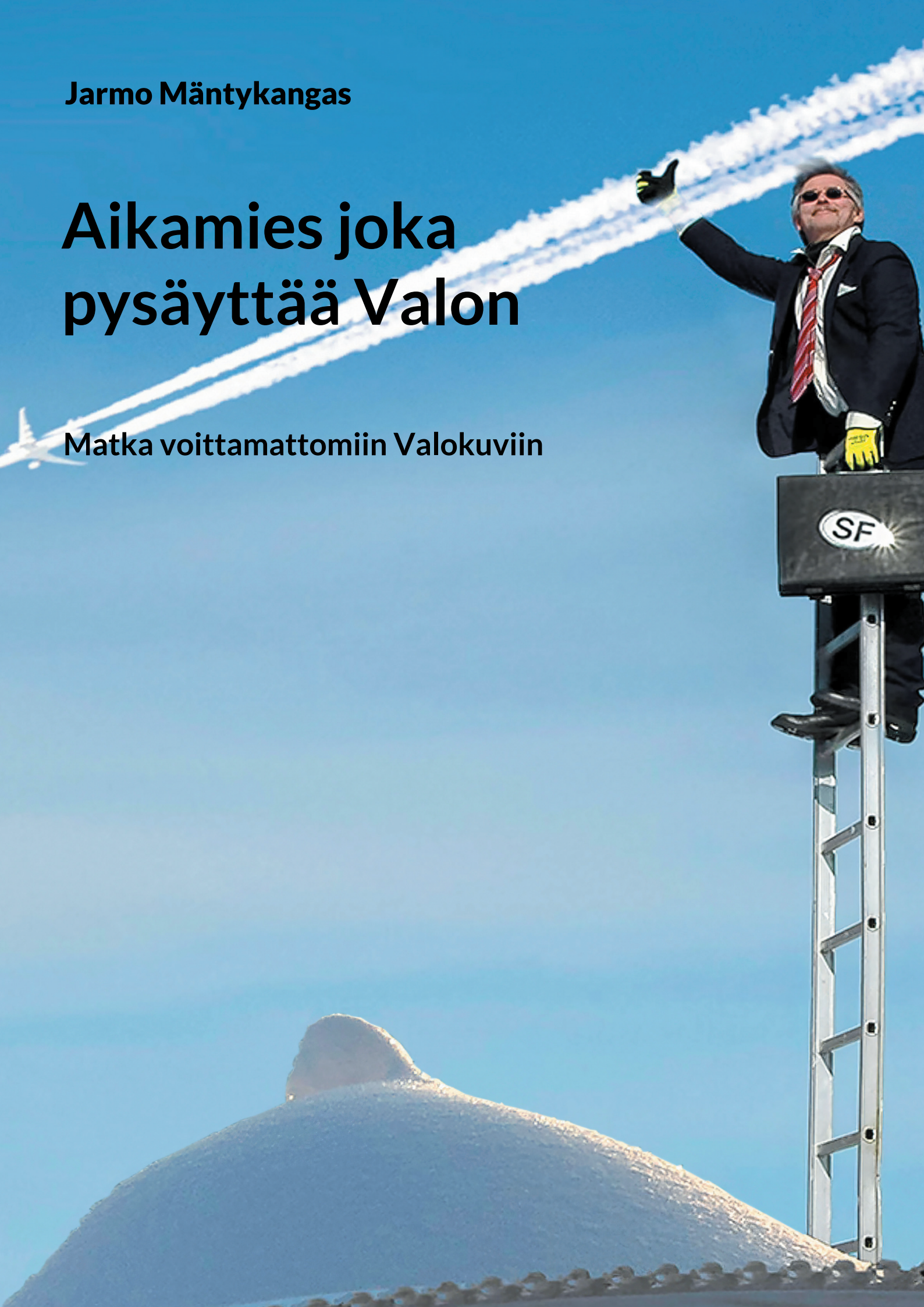

Jarmo Mäntykangas

Aikamies joka pysäyttää Valon

Matka voittamattomiin Valokuvaan

© 2024, Jarmo Mäntykangas
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-1912-1

Valon kuvaajan esipuhe:

On ilo ja kunnia toivottaa teidät tervetulleiksi tähän ainutlaatuiseseen valokuvauksen maailmaan, joka kukoistaa kauniin AH-järven rannoilla. Tämä kirja on syntynyt rakkaudesta Suomen luontoon, valokuvaukseen ja kilpailuihin. Se on omistettu kaikille valokuvaajille, niin aloittelijoille kuin kokeneille konkareille, jotka ovat valinneet tien, joka yhdistää heidät yhteen Suomen upeimmista luontopaikoista.

Valokuvaus on taidemuoto, joka mahdollistaa hetkien ikuistamisen ja tarinoiden kertomisen kuvien kautta. Se on samanaikaisesti yksilöllinen ja yhteisöllinen harrastus, joka yhdistää meidät kaikki, jotka olemme kokeneet sen taikaa. Se vie meidät matkalle, jossa valon ja varjojen leikki sekä värien loisto ovat meidän kynäkelomme ja maalaustelineemme.

Saimaan kameraseura on yhdistys, jossa valokuvaajat voivat kokoontua, oppia toisiltaan ja jakaa intohimoaan tähän taiteenmuotoon. Tämä kirja on syntynyt juuri tuossa hengessä. Se on yhteisponnistus, joka kutsuu teidät mukaan matkalle, jonka tarkoituksena on valjastaa Ahjärven ympäristön upeat maisemat ja valonlahjat omaksi luovaksi ilmaisuksi.

Valokuvakilpailut ovat yksi tapa testata taitojamme ja saada ansaittua tunnustusta. Tämän kirjan ohjeet valokuvauskisoihin ovat vinkkejä, jotka voivat auttaa sinua kehittymään valokuvaajana ja kilpailijana, sekä ottamaan askelia kohti menestystä. Muista kuitenkin, että valokuvauksen todellinen voima piilee siinä, mitä ja miten tunnet sydämessäsi ja sielussasi, ja miten voit välittää sen mitä näet, muille kuviesi kautta.

Toivotan sinulle antoisia hetkiä Järvi-Suomen rannoilla ja valokuvauksen parissa. Toivottavasti tämä kirja inspiroi sinua ja auttaa sinua matkallasi kohti omia valokuvauksen huippuhetkiäsi.

Kiitos, että olet mukana tällä ainutlaatuisella valokuvauksen matkalla.

Lämpimin terveisin, Jarmo Mikael Mäntykangas

Kirja aloitettu 16.10.2023 – kiitos englannin kielen opettajalle, Elenalle
Kiitoksia myös Finnfololle apurahasta kirjani ja valokuvanäyttelyn tukemiseksi

Photoshop, Lightroom ja Valmet © ® ovat rekisteröityjä tavaramerkkejä, eikä niitä saa ilman lupaa käyttää.
Tekstit kirjoitettu Libre Officella Hölmölän kylässä 17.10.2023 alkaen ja viimeistelty Microsoft Office Wordillä © Jarmo Mäntykangas

Valokuvauksen vuoksi

Valokuvaus harrastuksena

Valokuvausharrastuksen aloittaminen voi olla monista eri syistä johtuva päätös. Jokaisella harrastajalla on oma ainutlaatuinen tarinansa siitä, miksi hän päätyi valokuvaamisen pariin. Tässä muutamia yleisiä innoituksen lähteitä omasta kokemuksestani:

1. **Kiinnostus luontoon ja maisemiin:** Ehkä olet aina nauttinut luonnosta ja haluat tallentaa sen kauneuden ja monimuotoisuuden valokuviiin. Luontokuvaus voi toimia upeana keinona yhdistää rakkaus luontoon ja visuaalisen ilmaisun tarve. Olen koko ikäni (vuodesta 1956) asunut kotona, ja kotini on järven rannalla, Ahjärven.
2. **Matkustus:** Matkustelu voi olla voimakas innoittaja valokuvausharrastukselle. Uusien paikkojen, kulttuurien ja maisemien dokumentoiminen antaa mahdollisuuden tallentaa muistoja ja jakaa kokemuksia muiden kanssa.
3. **Henkilökohtaiset muistot:** Joskus valokuvausharrastus voi lähteä liikkeelle halusta ikuistaa tärkeitä hetkiä elämässäsi. Se voi olla tapa tallentaa perhejuhlia, ystävien kohtaamisia tai muita merkittäviä tapahtumia.
4. **Taiteellinen ilmaisu:** Jos tunnet vetoa visuaaliseen taiteeseen ja ilmaisuun, valokuvaus voi tarjota sinulle välineen ilmaista itseäsi luovasti. Valokuvan sommittelu, värien käyttö ja valon hallinta voivat kaikki olla tapoja ilmaista omaa taiteellista näkemystäsi.
5. **Halu näyttää mitä näet:** Voit räpsiä turistikuvia – ”minä olin täällä”, ja näyttää niitä kavereillesi. Mutta, ota mieluummin valokuvia, joissa näkyy, miten sinä näit sen kohteesi, mitä haluat kuvallasi kertoa siitä. Eiffel-tornistakin on otettu miljoonia kuvia, mutta monessa niistäkään ei ole henkeä. ”Paina sinä nappulaa, me teen kuvan” – tämä lentävä lause yhdeltä kameravalmistajalta aikoinaan melkein tappoi oikean valokuvan.
6. **Tekninen kiinnostus:** Joillekin harrastajille valokuvaus voi olla tapa yhdistää kiinnostus teknologiaan ja taiteeseen. Kameroiden, objektiivien ja valokuvaustekniikoiden tutkiminen ja hallitseminen voi olla innostavaa.
7. **Halu oppia uutta:** Jos nautit jatkuvasta oppimisesta ja uusien taitojen hankkimisesta, valokuvaus tarjoaa laajan kentän, jossa voit kehittää itseäsi. Se voi olla myös tapa tutustua erilaisiin valokuvauksen tyyleihin ja tekniikoihin.
8. **Valokuvan rakentaminen:** On luovaa työtä suunnitella ja rakentaa valokuvattavia kohteita. Haluat kertoa ihmisille, mitä ajattelet laatikkosi ulkopuolella. Olen tehnyt valokuviani varten vanhoista hevosvetoisista haravakoneista isopyörä-polkupyörän ja kolmipyörän (”Big wheelers”). Niistä otetuissa valokuvissa on minun sieluni.

Muista, että valokuvaus on henkilökohtainen kokemus, ja syysi aloittaa voi olla täysin ainutlaatuinen. Se, mikä sinua innostaa, voi myös kehittyä ajan myötä, ja harrastuksesi voi saada uusia syvyksiä matkan varrella.

Valokuvaus ei ole minulle enää pelkkä harrastus, se on elämäntapa ja tiedän, että ottamani kuvat jäävät vielä minun jälkeeni elämään omaa elämäänsä. Valokuvillani on kerrottavaa, nykyisille ja tuleville ihmisille. Aina kun painaa kamerasi laukaisunäppäintä, tekee historiaa, se hetki ei koskaan enää täysin palaudu. Valokuvillani haluan taltioida sen, mitä näen ja kuinka koen sen mitä näen. Kuviini haluan siirtää näkemäni ja kokemani myös toisten ihmisten ulottuville. En räpsi kuvia, koen ilmaisun samaksi kuin ampuisi katkaistulla haulikolla, eivät rallikuskitkaan kaasuttele, he Ajavat ajatuksella. Parhaat valokuvat syntyvät aloittaen valokuvan suunnittelusta, on ihan hyväksyttävää käyttää ideoiden pohjana valokuvakisoissa pärjänneitä, muitten ottamia kuvia, tai atk-internetissä näkemiäsi –

mutta älä apinoi. Pyörittele ideoita mielessäsi ja suunnittele, mikä olisi kuvaukseen oikea objektiivi, aika, valaistus ja sää. Älä räpsi kuvia, kyllä formulakisoissakin ensimmäiseen mutkaan ehtii kolmannestakin rivistä, mutta entä sitten. Lintujen lentokuvauksissa anna sulkimen liikkua, siinä määrä tuottaa laatua, tai ainakin mahdollistaa hyvät kuvat, mutta ota niitäkin ajatuksella. Tällaisessa kuvauksessa esityöt ratkaisevat paljon. Kameran sijoittelu ja valon suunta. Ole oikeassa paikassa, oikeaan aikaan.

Luontokuvaus elämäntapana tarkoittaa sitä, että omistautuu luonnon dokumentoimiseen ja tallentamiseen valokuvien avulla. Tämä voi käsittää kaiken luonnonilmiöistä ja maisemista eläinten käyttäytymiseen. Luontokuvaajat pyrkivät ikuistamaan luonnon monimuotoisuutta ja kauneutta säilyttääkseen sen tuleville sukupolville ja jakaakseen sen muiden kanssa.

Elämäntapana luontokuvaus voi merkitä sitä, että henkilö viettää paljon aikaa ulkona tutkiakseen erilaisia ympäristöjä ja odottamattomia hetkiä. Luontokuvaajat saattavat herätä aikaisin aamulla tai valvoa myöhään yöllä tavoittaakseen parhaat valaistusolosuhteet tai seuratakseen eläinten aktiivisinta aikaa.

Luontokuvaus vaatii usein kärsivällisyyttä, tarkkaavaisuutta ja syvällistä ymmärrystä siitä, miten luonto toimii. Hyvä luontokuvaaja ymmärtää valokuvauksen tekniikkaa ja käyttää sitä luovan näkemys tukemiseksi. Hän osaa hyödyntää valon, varjojen, värien ja koostumuksen elementtejä saadakseen kuvistaan kauniita ja vaikuttavia.

Lisäksi luontokuvaajat voivat osallistua ympäristönsuojeluun ja luonnonsuojeluun, käyttämällä kuviaan voimakkaana välineenä herättääkseen tietoisuutta ympäristön haasteista ja kannustaakseen ihmisiä arvostamaan ja suojelemaan luontoa. Tämä voi merkitä osallistumista erilaisiin projekteihin tai yhteistyötä luonnonsuojeluorganisaatioiden kanssa. Luontokuvat parhaimmillaan vaikuttavat yleiseen mielipiteeseen ja näin asenteiden muutokseen. Hyvänä esimerkkinä tästä on Juha ”Norppa” Taskisen Vuoden Luontokuva ”Saimaan norpat” vuodelta 1985.

Luontokuvaus elämäntapana voi tarjota paljon henkistä tyydytystä ja yhteyttä luontoon. Se voi myös toimia voimakkaana inspiraation lähteenä, edistää terveyttä ja hyvinvointia sekä vaikuttaa myönteisesti yksilön suhteeseen ympäristöönsä.

Yhden kuvauspaikan tarina

Luontokuvissani haluan katsoa ja esittää luonnon kauneutta ja monimuotoisuutta. Luonto ei ole pelkkää metsää tai järven pintaa. Kun kuljet luonnossa hiljaa, voit kuulla sen ja aistia luonnon hengen. Metsässämme on paikkoja, joissa tuntee hyljintää, jotkut paikat ovat hengettömiä, et tunne mitään, ja toisia, joissa olet kuin kotonasi, yhtä luonnon kanssa. Kerrankin menin metsään katselemaan puukorjuu (metsän hakkuu) -mahdollisuuksia. Paikka oli koivikko, kooltaan yksi hehtaari, sen oli aikoinaan isäni hyljännyt pois viljelyskäytöstä. Lapsena sieltä haettiin onkivapoja, 1970-luvun alkupuolella minä harvensin sen vesurin (kassaran) kanssa, Jarmo 14 v. Myöhemmin haettiin sieltä polttopuita ja harvennettiin hartaudella. Meni muutama vuosi ja tehtiin metsään toisaalle leimikkoa, se yksi metsänhoitoyhdistyksen mies ohi kulkiessaan totesi minulle: ”Tuo koivikko pitäisi hakata maahan ja istuttaa kuusia”. Sanoin: ”Ei muuten hakata, minä hoidan sitä”. Meni vuosia, metsäkoulun opettaja kävi metsässämme kanssani, pysähtyi ao. koivikon kohdalla ja sanoi: ”Voisiko hän tulla metsäkoulun oppilaiden kanssa katsomaan esimerkillisesti kasvatettua vanerikoivikkoa?” Meni taas vuosia ja nyt minä olin metsää katsomassa, olin siinä Koivikossa ja katsoin puita. Kuulin ympäriltäni joittenkin lintujen ääntelyä ja minä katselin puita. Kuuntelin lintuja, he olivat hömötiaisia ja he kertoivat minulle: ”Tämä on meidän kotimme, tämä on meidän maailmamme”. Aistin sen sen verran vahvasti, että kyynelsilmin kuuntelin (kuten nyt kirjoitan). Kotona kirjoitin ELY-keskukseen Metso-suojeluohjelman piiriin Maria Vesteriselle: ”Minä haluan suojella Metsää”. Pääsimme yhteisymmärrykseen ja nyt hömötiainen maailman on metsässämme suojeltu. Muutama hehtaari metsää, jossa

elää kymmenisen hömötiaista, puoli tusinaa töyhtötiaista, sini- ja talitiaisia. Se metsäpalsta minulle muutama hehtaari, mutta linnuille koko maailma.

Siellä on ruokintapaikka talvisin kaatuneen kuusen juurakon päällä, kesällä vain kuvatessa.

Käyn tarkistamassa ainakin kerran viikossa, tien reunasta ruokintapaikalle on matkaa 100 metriä. Menen metsään kävellen, kotoa on matkaa 1,6 km, useimmiten hömötiaiset ovat vastassa jo tien reunassa, polun alkupäässä, samoin ne saattavat minut tien reunaan. Ruokintapaikalla rasvajöti roikkuu kuusen oksassa ja auringon kukan siemeniä laitan automaattiin, pähkinöitä asetan kourallisen juurakon päälle. Hömötiaisilla ei ole pakoetäisyyttä, toiset pitävät metrin verran etäisyyttä. Ruokaa annettuani, on ihana kuulla töyhtötiaisten liverystä, satavarmasti se on osin kiitosta, osin infoa kavereille. Valokuvaan siellä joskus tunnin pari.

Omaa valokuvaushistoriaa

Isäni oli Talvi- ja Jatkosodassa, hänellä oli siellä kamera mukana. Osa kuvista on sellaisia, että niitä ei julkaista. Sodan jälkeen isäni kuvasi vain sukumme häitä ja hautajaisia.

Kummisetäni kuvasi ammatikseen ja harrastuksena, oli mukana myös kameraseuratoiminnassa Valkeakoskella.

Minä aloitin jollain Kodakin tekemällä 110-koon kasettikameralla.

Tämä kamera oli pitkään käytössä, kuvasin sillä ammattikoulussa ollessani 1970-luvun alkupuolella.

Ihan hyvä dokumenttikuvaukseen. Armeijan kävin Koriolla ja melkein kuolin lomamatkakolarissa. Armeijan jälkeen menin töihin Simpeleelle Yhtyneiden Paperitehtaiden Jalostusosastolle laitosmieheksi.

Sieltä irtauduin Tekniseen kouluun Imatralle.

Syksyllä tienasin opiskelurahoja raivaamalla täysin hoitamatonta taimikkoa, josta onkivapapuita lapsena haettiin. Mutta sitten kun halusin ottaa tästä taimikosta kuvan, ennen ja jälkeen, kamera sanoikin irti työsopimuksensa ja minua harmitti niin, että valokuvaus vähäksi aikaa loppuikin. No, tekusta siten siirryin yhden vuoden jälkeen (opettajan pyynnöstä) Teknilliseen Opistoon. Opistossa parhaaksi kaverikseni sattui nuori mies, Arto Rissanen, joka harrasti valokuvausta, Arton vaikutuksella ostin Nikon EM 35 mm järjestelmäkameran. Nyt aukesi ihan uusi maailma ja mahdollisuudet, haaveilin että saisinpa yhtä hyviä kuvia kuin kuvalehdissä on. Valokuvat olivat paperikuvia ja niitten valotukset lopullisesti päätti valokuvaamo, jossa kuvat valmistettiin. En ollut tähän aina oikein tyytyväinen ja siirryin diakuvaukseen. Osasin jo valita mieleiseni filmin, AGFA RS 100:ssa oli ihanat hennot värit, KodaChrome 64 oli pro ja FUJI 100 korosti kivasti vihreää, FUJI Velvia oli edellisestä pro-versio.

Kuvia tuli tuhansia ja rahaa paloi filmeihin, kehityksiin, kehyksiin ja koteloihin.

Kilpailutoimintani oli vähäistä, osallistuin niihin vain kameraseuroissa, Imatran ja Lappeenrannan.

Opiston jälkeen tein vähän aikaa suunnittelutöitä. Firman muutettua Savonlinnaan, jäin työttömäksi ja ajauduin atk-kurssille, jossa kaikki oli aika ihmeellistä. Sain hyvän harjoittelupaikan, Premekonissa suunnittelin oikeesti, jonka jälkeen ajauduin atk-AutoCAD-opettajaksi Lappeenrantaan vuonna 1987. Kirjoitin muutaman atk-oppikirjankin (Kurronen/KymData kustansi).

90-luvulla alkoivat digikamerat tehdä tuloaan – olivat mielettömän kalliita.

*”Sonylta on tullut myyntiin uusia kameroita: DSC-D700, 5 * optinen zoom, 1,5 mega pixeliä, ulkoinen salamaliitin, paljon säätöjä, \$1899, marraskuussa kauppoihin. Mavica MVC-FD81 ja MVC-FD91: 1024 * 768, 2.5 tuuman LCD”. Yksi Nikonin varhaisista digitaalisista järjestelmäkameroista oli Nikon D1, joka julkaistiin vuonna 1999. Tämän kameran hinta oli alun perin noin 5 500 dollaria (1 \$=5,95 mk) → 33 000 mk, tämän päivän rahassa jotain 8300 €. Resoluutio oli 2 012 × 1 324 pikseliä.*

Puhuin esimiehelleni valokuvauskursseista ja kameran tarpeesta, vastaus oli: ”Ei sillä kukaan muu kuitenkaan kuvasi”. Lopulta kamera hankittiin, Sony Digital Mavica MVC-FD81, hinta 5 495 markkaa. Kuvat tallentuivat 3,5” korpulle max resolution, 1024 x 768. Se oli yhtä juhlaa.

Itse en kameraa raatsinut vielä hankkia ja dia-kuvausharrastus hyytyi. Vasta joskus 2003 hankin ensimmäisen digikameran, Canon PowerShot G3:n, hintaa oli 1080 €. Piirto sentään 4 Mega pikseliä ja siinä oli zoom ja takanäyttö!

Kuvaus oli näppäilyä, en kisaillutkaan missään.

1998 kirjoitin oppilaitani varten KymDatan julkaisemana kirjasen ”Multimedian perusteet”.

Aloitussivulla oli Yleistä-otsikon alla seuraavaa:

”Tänä päivänä kuvat näkyvät tietokoneen ruudulla tarkkoina ja monisävyisinä. Ei montaakaan vuotta

*ajassa taaksepäin, kun ihasteltiin mustaa vinoa viivaa, joka ei enää ollutkaan kuin portaat, tai ympyrää, joka ei näyttänytkään monikulmiolta. Kuvat, joita ruuduilta pystytään katsomaan ja muokkaamaan, voivat sisältää ensimmäisten nelivärikuvien sijaan, jopa 6,7 miljoonaa sävyä. Näytön tarkkuudessa on edelleen toivomisen varaa, pienin piste on yleisesti noin ¼ millimetriä kooltaan. Vaakasuunnassa pisteitä 17” 1024 tai 1280 kpl ja korkeudessa 768 kpl. Tänä päivänä tavallinen kinofilmikamera on tarkkuudelta ylivertainen digitaalikameraan nähden. Kinofilmi pystyy tuottamaan parhaimmillaan jopa 60 miljoonaa pistettä, eli resoluutio on 9345 * 6400, siis 60 Mp! Yleisemmin 35 mm filmi voi tuottaa erittäin korkealaatuista kuvaa (ISO 25 dia-filmi), ja se voi vastata digitaalisesti kuvattua 5040 * 3360 kuvaa, siis 16.7 Mp. Mutta digitaalikamera tulee, oletko valmis (1998)?”, sen kirjoitin kirjaan.*

Sony RX10 M4 ja Nikon D500 piirtävät >20 Mp/kuva ja D750 24 Mp – lisäksi näissä voit herkkyyttä (ISO-lukemaa) vaihtaa vaikka kesken kuvauksen. Yleisesti käyttökelpoisia ISO-arvoja ovat 100–3200 nykysä kameroiden.

Silloin ruutuina olivat kuvaputket, joitten energian kulutus lämmöntuotto luokkahuoneessa oli ihan kohtuullinen – 20 oppilasta * 300 W * 7 h = 42 kWh.

Nikon D70 - Camera

Autofocus DX mount DSLR introduced by Nikon in 2004. available in black.

Sensor: 6.1 MP DX CCD
Shutter: 30s - 1/8000s + B
Continuous shooting: 3fps
ISO range: 200 - 1600
Size: 140 x 111 x 78 mm
Weight: 595g

2005 ostin itselleni joululahjaksi Nikon D70 -kameran, taisi maksaa 1080 €. Se oli silleen helppo valinta merkinä, objektiivia ei tarvinnut uusia ostaa, koska vanhojen Nikon-filmijärkkäreitten putket kävivät. Piirtoa oli 3008 × 2000 (6 Mp).

2008 liityin uudestaan Saimaan kameraseuraan ja aloin harrastaa valokuvakisailua kameraseurassa.

2010 Riina Karvonen kävi meille kameraseurassa esittelemässä, kuinka kansainvälisiin kisoihin osallistutaan. Ekat kuvat lähetin **Finland circuittiin**, 4 kuvaa, joista yksi hyväksyttiin (maksoi 55 €), seuraava kisa oli *The AL-THANI Award for Photography 2010*, 8 kuvaa, joista 2 hyväksyttiin, kisa maksoi 17,50 \$. Oheinen joutsenkuva on yksi Al-Thaniin hyväksytyistä.

2011 ostin ensimmäisen D7000 Nikonin, 1113 €. Se oli iso hyppy D70:stä, sait pitää liipaisinta pohjassa pidempään ja sarjakuvanopeus oli jo 5 kuvaa sekunnissa. Piirtoa oli jo se maaginen 4928 × 3264 16,2 Mp. Matkan varrella olen ostanut sille kaveriksi useampiakin käytettyjä, kakkoskamerana edelleen tänä päivänä ihan hyviä.

2011 aloimme Saimaan kameraseurassa joukolla kisaamaan kansainvälisesti, ei se niin auvoista ollutkaan, niin kuin alku antoi ymmärtää. Ensimmäisissä 40 kisassa vain 488 kuvasta vain 49 läpi ja 22 kisaa meni ilman hyväksyntöjä, mutta sitten aloin pikkuhiljaa ymmärtää, mikä on hyvä kuva. AFIAP-diplomin sain 2011 syksyllä.

Ensimmäinen palkinto antoi odottaa 2012 kevääseen: *Peanut fighters, Obsession of Light - 1st Vantaa Photoclub International Salon Finland - 2012/082 – silver*. Kävin sen Vantaalta hakemassa.

EFIAP-diplomi 2012, EFIAP/b 2014, EFIAP/s 2015, EFIAP/g 2016, EFIAP/p 2019 ja EFIAP/d1 2022.

FIAP:n lisäksi olen kerännyt hyväksyntöjä PSA:ssa, mutta hakemusten täyttäminen on ollut minulle hankalaa, enkä ole päässyt perus-PPSA:sta eteen päin.

GPU:ssa sen sijaan olen edennyt vuodesta 2018 jo CR3:een ja kultamitalisarjassa 10 mitalilla VIP II:een.

Pohjoismaisessa NFFF-sarjassa minulla on NSMiF/s.

Lisäksi Bangladeshistä minulla on FotoGenius-diplomi.

On aika pysäyttää Valo

Kansainvälisesti tunnustettu valokuvaaja, Jarmo Mäntykangas (EFIAP/d1, GPU CR3 VIP II),
avaa nyt oman visuaalisen maailmansa näiden sivujen välityksellä.

"Aikamies, joka pysäyttää Valon", vie lukijan mukaansa inspiroivalle matkalle kameran linssin läpi ja sydämen kautta. Tämä ainutlaatuinen teos tarjoaa syvällisen katsauksen siihen, miten Jarmo Mäntykangas on onnistunut valloittamaan maailman

huippukilpailuja, niin luonnonkuvaus- kuin creative-
valokuvaussarjoissa.

Kirja esittelee hänen upeimmat, palkituimmat valokuvansa ja matkoja maailmalle. Kuvat, jotka ovat herättäneet ihmisissä tunteita ja jääneet ikuisesti mieleen.

Lue tarinoita kuvien takaa, opi Jarmo Mäntykankaan luovista tekniikoista ja oivalluksista, sekä ota osaa hänen innostavaan maailmaansa.

Kirja on paitsi katsaus menestyksekkään valokuvaajan uraan, myös opas niille, jotka haluavat oppia lisää valokuvauksesta ja luovasta ilmaisusta.

Tämä on myös matka maailmalle, kuvia ja kertomuksia Australiasta, Azoreilta, Islannista, Madeiralta, Marokosta, Pariisista ja Turkista

Olitpa sitten aloitteleva valokuvaaja tai kokenut ammattilainen, tämä kirja kutsuu sinut mukaansa unohtumattomalle matkalle valokuvien maailmaan. Astu kirjan opastamana valokuvien taikaan ja anna inspiraation virrata.

Kirjoittaja on kokenut tietokirjailija ja maailman tunnetuin tuntematon Ruokolahtelainen.

